

İlahi Aşkım Mormenekşem 71 Bölüm

– Ali Özdemir · 11 Ekim 2016

7.BÖLÜM

AHDE Mİ VEDA, YOKSA AŞKA MI VEDA?

1246 Mayıs – KIRŞEHRİ

SEN YOKTUN

Sen yoktun...

Sanki kalbimin bir parçası eksikti...

Sen yoktun...

Sanki gözlerim görmez oldu...

Sen yoktun...

Sanki kulaklarım başka bir ses duymaz oldu...

Sen yoktun...

Sanki dengem bozuldu, sağa sola yalpalıyordum...

Sen yoktun...

Sanki kimseyi tanımaz oldum...

Sen yoktun...

Çok yalnız kaldım...

Senin gölgeni bile özledim...

Gölgede oluşan renklerin tonunu bile özledim...

Sen olmasan bu dünyada yaşamın anlamı da yok...

Nefes almamın, tuhaf renkleri görmemim manası yok...

Sensin ne yapabilirim diyecek gücüm yok...

Allah'ım benim canımı al ama,

“Mor menekşem” i benden alma...

“Mor menekşem”...

(24.07.2009)

Dayanmıyor yüreğim... Artık Kırlangıç'ın menekşeleri de yüreğimin ateşini söndüremiyor... Yokluğun öyle acı ki... Kervansarayın karlarını basıyorum yanan yüreğime, lakin ateşimi söndüreceğine çatılarda akan sarkıklar gibi yüreğime saplanıyorlar.

Deli yüreğim nasıl uslanır! Bir de sen yoksun... Yokluklar içerisinde seni aramak, bulmak, seninle olmak, her şeye değer Menekşe'm...

Bekle bizi Ey Hıdrellez! Baharı nasıl karşılıyorsan bizim sevdamızı çiçekler içerisinde kabul et! Biz menekşelerle seni şenlendireceğiz! Böyle bir baharı görmeye ömrün yetmeyecek...

Beklediğim an geldi çattı bile... Yarın anamı ve babamı alıp Kırşehir'nden yola çıkacağız Allah izin verirse... Anam tüm hazırlıklarını yapmıştı; benim mahcup olmamı istemez.

Ahi Babamda bir huzursuzluk sezindim. Benimle açık konuşmasını severdi ama bu sefer ağzını bıçak açmıyordu. Saygım gereği de sormak istemedim. Acaba benim Denizli'ye gidip gelmem onda rahatsızlık mı yapmıştı ki? Yok, zannetmiyorum...

Fatıma Anamla odaya kapandılar, sesleri çıkmıyordu. Bir ara Sinan da yanlarına gitti. Çok merak ettim ama çağırırlarsa ben de giderim. Saygıyı çok severdi Ahi Babam. Bende de saygıdan ödün vermediğim için beni sevme nedenlerinden biriydi. Akşam yemeği de gecikti. Geç yemek Ahi Babamızda rahatsızlık veriyordu. Acep bir sorsam mı ki?

Odanın kapısı yavaşça açılıverdi. Sinan'dı...

- Ağam, babam seni çağırıyor!
- Hayır mı?
- Hayırdır ağam, gel de konuşalım.

İçime bir ürperti düştü. Acaba ne konuştular bu zamana kadar? Neden beni şimdi çağırdılar. Ne diyecekler ki? Hayrolsun diyelim!

- Gel oğlum, gel buyur...
- Buyurdum efendim.
- Seninle de paylaşacak istiyoruz. Şöyle rahat otur.
- Peki efendim.

Sesi sanki benden bir şey talep edecek gibiydi. O ses tonu, bir yandan olumluluğu bir yandan ise olumsuzluğu fark ettiriyordu.

- Evlat ailece çok önemli bir karar almak zorundayız. Bizim evladımız olduğun için seninle de paylaşıyor ve senden yardım istiyoruz!

- Estağfurullah Efendim. Emriniz başım üstüne.

- Vuslat oğlum, kirli siyaseti az çok biliyorsun. Neler çektiğimizi de gördün. Alaeddin Çelebi'nin yanımızda olmasının olumlu ve olumsuz yönlerini yaşadık. Teşkilatımız daha da güçlendi. Yolumuzun doğru olduğu, bir kesim dışında herkes onaylıyor. Fakat dediğim gibi bir kesim ise bizleri ortadan kaldırmak için her şeyi gözüne almış. Biliyorsun biz bu yola canımız ve kanımızla çıktık. Bu nedenle korkumuz yoktur. Fakat ailemizi bu süreçte korumamız gerekiyor. Her türlü tedbiri de almamız gerekiyor. Karar almamız biraz zor oldu ama Sinan'ın geleceğini de düşünmeliyiz. Onun için eğer bizim senin üstünde bir analık babalık hakkımız varsa senden yardım isteyeceğiz.

- Buyurun efendim!

- Sinan'ı güvenli bir yerde saklamamız gerekiyor. En azından onu tehlikeden uzak tutmamız lazım. Onun için de en güvenli yer Denizli. Ve bu görevi de sana veriyorum. Sağ salım Denizli'ye götürerek onun güvenliğini sağlamak görevini sana veriyorum. Bu kararı almak için çok düşündük. En sağlıklı yol da buydu. Ailenle yapacağın seyahata Sinan'ı da dâhil edeceksiniz. Denizli'ye varınca güvenli bir ortam sağlayacaksınız. Sana Denizli'deki teşkilatımız her türlü desteği verecektir. Bu sorumluluğundan dolayı hiçbir zaman sıkıntıya düşmemen için elimden geleni yapacağımdan en ufak bir şüpheden olmasın. Tamam evladım.

- Sinan benim öz be öz kardeşim. Verdiğiniz emaneti son nefesime kadar koruyacağımdan hiçbir şüphemiz olmasın. Benim için kutsal bir görevdir. Gözünüz arkanızda kalmasın efendim!
- Biliyorum evladım. Senden her zaman emindim. Kesinlikle en ufak bir şüpheye düşmedim. Bu görevi de sana gözümüz arkada kalmadan veriyorum. Allah izin verirse yarınki kervana Sinan da katılacak. Ancak Sinan'ı senden başka kimse bilmeyecek. Denizli'ye varıncaya kadar onun kimliğini saklayacaksın. Tamam mı evladım?
- Tamam efendim, anladım. Sinan'ı bizim aileden biri gibi götüreceğim.
- Yüreğimizi ferahladı biraz. Sana da müsaade verelim. Ailenle birlikte yarınki kervanla Konya üzerinden Denizli'ye ulaşırsınız. Bugün Sinan'ı al, köye götür. Ailenizi tanısın. Bana söylemek istediğin bir şey varsa şimdiden söyle oğlum! Belki bir daha birbirimizi görmek nasip olmayabilir. Ben senden dağlar kadar memnunum. Üzerinde hakkım varsa helal ettim. Sen de haklarını helal et oğlum!
- Helal olsun Efendim. İnşallah birlikte, daha uzun, sağlık ve afiyet içerisinde günlerimiz olacak. Sinan'ın mürüvvetini göreceğiz Allah izin verirse. Ayrıca sizin bende babalık hakkınız var. Evlatlık vazifemi yapabildiysem ne mutlu bana.
- Seni evladım olarak görmeseydim bugün bu odada olamazdın! Yalnız akşama köye giderken iki arka sokakta Hamdi efendinin evine uğrayacaksınız; orada size bir binek at ayarlandı. Tek at ile gidip dikkat çekmeyeceksiniz. Tamam mı evladım!
- Anladım efendim!
- O zaman hazırlığınızı yapın ve akşam yemeğinden sonra yola çıkın evladım!
- Sinan kardeşim hazırlığımızı bir kontrol edelim.

Akşam yemeği biraz buruk geçti. Özellikle Fatîma Ana sanki biraz durgun ve üzgündü. Ağlamak onlar için yenilgiyi kabullenmek demektir. Onun için dik duruşları ile her zaman örnek olmuşlardı. Artık vedalaşma zamanı. İçimde buruk bir duygu vardı. Tekrar kavuşmamak, bir daha birbirimizi görememek gibi...

- Ana hakkınızı helal edin. Çok emeğiniz geçti bana. Öz anamdan ayırmadım seni. Gözün arkada kalmasın, Sinan bana emanettir. Allah'a emanet ol Fatîma Ana...
- Güle güle oğul! Sana hakkım da, emeğim de helali hoş olsun! Allah yâr ve yardımcınız olsun! Dualarımız sizinle oğul!
- Ahi Babam beni kenara çekti;
- Oğul bu yüzüğü parmağına tak! Olur ya düşmana yenik düşmemek için son çare olarak kullanırsın! Anladın mı oğul? Son çare yüzüktür!
- Anladım Efendim! Allah o günü göstermesin!
- Haydi yolunuz açık olsun. Allah sizleri muzaffer eylesin !
- Âmin...

Geriye dönüp bakmayacaktım ama sanki veda gibi oldu... Yolunu yol eylediğim, Anadolu'nun Türk Yurdu olmasında en büyük paylarından bir olan, esnaf ve zanaatkârları bir araya toplayarak teşkilatlandırılan yetmiş sekizlik çınarı belki de son görüşüm olacaktı.

Ahi Babamın tarif ettiği konağa zifri karanlıkta vardığımızda atımız hazırды. Hiç beklemeden ara sokaklardan ağır ağır sessizce şehirden ayrılıverdık. Gölhisar Köyüne kadar تنها yollardan ilerledik.

Sonra atımı daha hızlı sürdürdüm. Karanlığa zaten karşıyım; zifiri karanlıkta, kalbimin aydınlığı ile gecenin ortasında köye girdim.

Baykuşların sesleri ortamı hafiften yumuşatıyordu. Evimizin önüne gelince attan indim ve yularından sıkmadan yavaşça tutarak boş ahırımıza aldım. Evimizin penceresini inceden tıklattım.

- Ana, benim! Kapıyı sessizce açiver, kimseyi uyandırma, dedim

Sinan'la sessizce eve girdik. Anam heyecanlanmış ve babamı da uyandırmıştı. Gayri durumu sakince anlattım ve heyecanlarını yatıştırdım. Allah izin verirse yarın Kayseri'den gelecek kervana Konya'ya kadar eşlik edeceğiz. Uzun bir yol bizi bekliyor. Yolculuğumuzun amacı Denizli'den kız isteme idi fakat son anda Sinan'ı da Denizli'ye götürecektik...

Hayırlısı olsun.

{{{

- Bak Sinan karşıki dağ, Kırlangıç Dağı! Yüreğimi yakan menekşelere kucak açan... Dertlerimi dinleyip beni uyutan Kırlangıç...

- Demek ki Kırlangıç sensin öyle mi? Ağamı hallerden hallere koyan sensin demek öyle mi? Dağ gibi yığıdi mum gibi eriten sensin öyle mi? Daha sana ne söyleyeyim Ey Kırlangıç! Beni de yakacak kızıl kor ateşin var mı?

- Sinan, kardeşim, her insanın yüreğinde birer kızıl kor ateş vardır. Mesele körüğü üfleyenin yüreğin, seni korlayacak kadar ateşi olup olmadığıdır.

- Doğru söze ne hacet!

- Sinan'ım seninle Kırlangıç'ı tozutmak isterdim ama Kayseri'den gelecek kervanın fincan sesleri geliyor. Hazırlığımızı bitirelim hemen yola çıkacağız. Belki başka bir gelişte inşallah...

- İnşallah ağam!

- Ana sen hazır mısın? Kervan geliyor, bizi beklemez!

- Tamam kurban olduğum! Ben de, baban da hazırız.

- O zaman ev ahali ile vedalaşalım, Allah'ın izniyle yola çıkalım.

- Tamam oğlum...

{{{

Yola çikalı yedinci gündeyiz. Anam ilk kez köy dışına çıkmıştı, bayağı zorlandı. Allah'tan baharın ortalarındayız, Ağustos sıcağı olsaydı dayanamazdı. Konya'ya girmeden Denizli'ye giden kervana aktarma yapacağız. Hayırlısı ile Menekşe'me kavuşayım; dünya gözüme küçük geliyor artık.

Hey gidi dünya hey, hey hey! Adına çok destanlar yazıldı... Çok aşkları erken doğum ile katlettin! Çok aşkları darağacında sallandırdın! Yetmedi mi yalan dünya? Artık gözüme de kalbime de küçük geliyorsun! "Bir daha dünyaya gelmek ister misiniz?" derlerse gelmem artık içi de dışı da yalan dünya! Sultan Hanındayız. Denizli'ye gidecek bir kervan varmış. Fakat yarın sabah gelecekmış. Onun için bu gece burada misafir olacağız.

- Ana Konya'nın etli pidesi meşhurdur. Kendimize ondan söyledim. Bizim yaptığımız tepişe benzer. Biraz uzun. Üzerinde kıymalı bir iç var ve taş fırınlarda pişiriliyor. Yanında yayık ayran çok güzel gidiyor.

- Hele bir görelim oğlum... Bizim içli çörekleri aratmaz inşallah !

- Doğru söylersin ana. Senin yaptığın içli çöreklerle su bile dökemezler...
- Öyledir oğlum...
- Ana inşallah sağ salim Denizli'ye varırız. Menekşe'mi isteriz. Kış girmeden de gelinimizi alıp getiririz değil mi ana?
- İnşallah evladım. Benim de tek dileğim senin mürüvvetini görmektir. Bir an önce torunlarımızı kucaklarımızda görmek istiyoruz. İnşallah oğlum.
- İnşallah ana...

Gece handa misafir olduk. Sabah ezanından önce hancı beni uyandırdı.

- Vuslat Ustam, Adana'dan İzmir'e giden bir kervan var. İki boş devesi varmış. Denizli'ye geçerken sizi bırakacaklar. Olur mu? Size uyar mı?
- Olur Hancı! Neden olmasın!
- Tamamsa o zaman bir saate kadar hazırlanın! Sizleri yolcu edeyim.
- Allah razı olsun. Hemen toparlanınız.

Menekşem kokularını duyar oldum... Sakla onları, sadece bana sakla... Şimdi sevdiceğim nasıl da sabırsızlık bekliyordur. Kurban olduğum, yaşama gayem! Nefes alma sebebim... İnci tanem, nur tanem, bir tanem...

Adana'dan gelen kervana aktarma yaparak Denizli yolculuğumuza devam ettik. Artık sayılı günler vardı, Menekşe'me kavuşmaya...

Isparta'ya vardığımızda Konya'dan yayılan haber bizleri oldukça rahatsız etmişti. Karanlık günlerimizin sebeplerden biri eceliyle mi bilmem vefat etmiş. Tebriz'den kimler tarafından gönderildiği bizlerce malum ama "sır gibi adam" denilen ve Mevlana